

de blive til Gjenstand for en nyere Drøftelse end den, de i den Udvalget tilstaaede korte Tid der have kunnet erholde.

Hvilket af de her nævnte Momenter, enten de, som ere anførte for Lovforslagets Vedtagelse, eller de, som ere anførte imod samme, der maatte være de vægtigste, maa Udvalget nu overlade til det ærede Landstings Bedømmelse. Saa meget maae vi imidlertid tilføie, at det turde have sine Betænkkeligheder for Thinget at forkaste et Forslag, der med en stor Majoritet er antaget af Folkethinget og derhos er tiltraadt af vedkommende Minister.]

Under disse Omstændigheder have Udvalgets Medlemmer anseet det for Pligt at blive enige om at bringe Thinget saadanne Modificationer i Forslag, der i ethvert Fald ville bidrage til at hæve de væsentligste Ulemper, som — med Rette eller Urette — kunne siges at ville være forbundne med Lovudkastet i dets nuværende Form. Og ere vi derved gaaede ud fra den Forudsætning, at Hovedøiemedet med den paatænkte Lov er at forstærke den mere ubemidlede Deel af Landbeboerne Afgang til at erholde deres Livsformødenheder for en rimelig Betaling, ligesom vi paa den anden Side have søgt at tilføie adskillige Bestemmelser til Beroligelse for dem, der af forskjellige Grunde frygte Lovforslaget, hvilke Bestemmelser navnlig sigte til at forhindre væsentlige Indgreb i den egentlige Kjøbmandshandel, skjøndt vi erkjende, at dette Sidste under de forhaanden værende Omstændigheder er meget vanskeligt.

Som saadanne Bestemmelser har Udvalget troet at burde foreslaae:

1) at det udtrykkeligen blev forbudt Andre, end Indvaanere i Kongeriget, at drive eller lade drive Høkerhandel paa Landet;

2) at det ligeledes blev forbudt Høkerne paa Landet at kjøbe nogenformhelt af de Varer, til hvis Forhandling Rettighed indrømmes dem, andetsteds end i Kongeriget, og at det navnlig bestemtes, at de i Slut-

ningen af Lovudkastets § 1 nævnte Artikler ikke maatte indføres, andetstedsfra af dem, der drive den her omhandlede Høkerhandel, men at disse Artikler skulle høves i Kongerigets Kjøbstæder, samt

3) at det fastsattes, at samtlige i Lovforslaget omtalte Varer af Landhøkerne ifkun maatte udsælges i smaa Dvanititeter, nemlig hvad de egentlige Høkervarer angaaer, ifkun i saadanne Dvanititeter, som for Høkerne i Kjøbstæderne ere bestemte, og, hvad de øvrige Varer angaaer, ikke for et høiere Beløb end 1 Rd. ad Gangen af hver Varefort.

Derhos maa det bemærkes, at det ei er Udvalget ubekjendt, at der i flere Landcommuner er yttret Frygt for, at en saa udstrakt Handelsberettigelse som den, Lovudkastet hjemler, let kunde give Anledning til Misbrug, deels derved, at maadelige Subjecter nedsatte sig paa Landet for at drive Handel, deels derved, at Vedkommende overtraadte Berettigelsen ved at sælge Brændeviin og i Særdeleshed ved at drive ulovligt Krohold og holde Sviregilder til stor Fordærvelse for Almuen, navnlig for den arbejdende Klasse. En saadan Frygt er ikke ugrundet. Imidlertid forekommer det Udvalget, at de gjældende Lovbestemmelser mod uberettiget Handel og navnlig mod Handel med Brændeviin ud af Huset indeholde tilstrækkelige Strafforskrifter imod sliq Handel. Derimod turde det være passende at fastsætte yderligere Strafbestemmelser mod de til Høkerhandel Berettigede, der maatte findes at befatte sig med ulovligt Krohold og med at holde Sviregilder for Almuen, ligesom det forekommer Udvalget, at det ret passende kunde fastsættes, at Berettigelse til Høkerhandel ikke maatte tilstaaes dem, der have været straffede med offentligt Arbejde. I Dvereenstemmelse hermed har Udvalget formeent, at den sidst nævnte Forskrift kunde tilføies Lovforslagets § 1, ligesom det har antaget, at en ny Paragraph kunde indskydes, som indeholdt, at, dersom Vedkommende benyttede deres Høkerrettighed til at drive Krohold eller holde Sviregilder, skulde de straffes 1ste Gang med Mulk fra